

Még olyan kicsik voltunk, hogy egy ágyban aludtunk Andriskával. Azt hiszem, csakis ezért menekültem meg. A másik kiságyban Ibolyka aludt. Ibolyka két évvel volt idősebb nálunk.

Késő éjszaka volt, amikor valami miatt felébredtem. Odakint fújt a szél, a fák ágait csapkodta, azok olykor végigsúrolták a tetőt, ezért nem voltam biztos abban, honnan jött az az idegen zaj, ami felébresztett. Úgy éreztem, mintha valaki nekiment volna egy széknak a konyhában, a szék lába megcsusszant a konyhakövön. Egy pillanatra azt gondoltam, biztosan apa. Azután lassú léptek közeledtek a folyosón. Nem apa léptei voltak.

A szívem a torkomban vert, eleinte mozdulni sem bírtam a félelemtől. De amikor meghallottam, ahogy a kilincs lassan lenyomódik, gyorsan kimásztam a takaró alól és bebújtam az ágy alá. Nem volt időm arra, hogy Andriskának és Ibolykának szóljak. Bizonyos értelemben feláldoztam őket. Ezt a mondatot még soha nem mondtam ki hangosan. Pedig így volt.

Láttam, ahogy az ajtó kinyílik, valaki belép. Lélegzetet sem mertem venni, a fületem befogtam, mintha ez a mozdulat bármitől is megvédett volna.

Azután nem tudom, mi történt. Talán a szememet is lehunytam, hogy ne is lássak. Vagy csak elfelejtettem mindent, hogy tovább tudjak élni.

Az ágy megnyikordult, különös, tompa neszek hallatszottak. Senki nem kiabált. Majd minden elcsendesedett. Ennyire emlékszem. Azaz ez az, amire, azt hiszem, emlékszem.

Nem tudom, mennyi idő telt el, mire ki mertem mászni az ágy alól. Talán már lassan hajnalodott. A szoba üres volt. Andriska ágya üres volt. Azaz az én ágyam. Ibolykéé is. A házban csend honolt, de nem mertem átmenni anyáék szobájába, hogy megnézzem, ott vannak-e. Kimásztam az ablakon, és a földek között elrohantam. Még egy fényképet sem hoztam el magammal, semmim sem maradt.

Másnap kimentek a rendőrök a tanyára, de nem találtak semmit, ami magyarázatot adott volna a történetekre. A szüleim eltűntek. Andriska eltűnt. És Ibolyka is. Nem volt vér, nem

voltak dulakodásra utaló nyomok. Egyetlen éjszaka alatt egyszerűen megszűnt létezni a családom.

A házat lezárták, és idővel valahogy mindenki meg is feledkezett róla.

Nem voltak rokonaink, vagy ha voltak is, nem értesítette őket senki. Senki nem tartott igényt a házra. Igaz, nem is volt olyan jó állapotban, apa még sok mindent meg akart javítani rajta. A vihar olykor megrongálta a tetőcserepeket, beesett az eső. Az ablakokon átfújta a szél. Apának erre már nem jutott ideje.

A faluban később azt rebesgették, hogy még a bútorokat sem vitték el, mintha mindenki tudta volna, hogy nem szabad oda belépni. Mintha átok ülne a házon.

Én hosszú évekig nem tértem oda vissza. Messze a tanyától nőttem fel. Összeszorult a torkom, ha csak rágondoltam. Mindig azt az éjszakát láttam magam előtt. Ahogy befogott fülekkel fekszem az ágy alatt. Meg ahogy a szél a fák ágait csapkodja. Mintha minden más, ami azelőtt történt, minden, amit megéltem ott, kitörlődött volna.

Azután egyre gyakrabban kezdtem álmodni vele. Mindig ugyanazt az álmot. Hogy valaki ott él. Járkál a szobákban. Andriska ágyában alszik. Az én ágyamban. Vízet húz a kútról. Fát hasogat. Lesöpri a gangot. Láttam magam előtt a tanyát, noha szinte alig volt emlékem róla.

Azután egyszer minden bátorságomat összeszedtem és kimentem oda. A földek között, ugyanazon az úton, amelyen azon az éjszakán elmenekültem. Bokortól bokorig osontam, megbújtam a fák mögött, nem tudtam, mi vár rám a tanyán. Azután messziről megláttam. A kerítés ugyanott állt, csak kicsit benőtte a vadszőlő. Ott volt a kis nyírfaerdő. A gyümölcsfák teremtek. A kertet kigazolták. Valaki gondozta a házat.

Megálltam a diófa mögött.

Láttam, ahogy kinyílik a konyha ajtaja. Valaki kilép a gangra. Apám pulóvere volt rajta. Először azt hittem, egy öregember. De azután rájöttem, hogy nem olyan öreg. Nem tudtam megállapítani a korát. Mintha megállt volna felette az idő.

A gyümölcsös felé lépdelt. Felszedett egy lehullott almát a földről. A pulóvere ujjába törölte. Belém hasított ez a mozdulat. Apámra emlékeztetett.

Beleharapott az almába.

Azután felemelte a fejét, és elnézett valahová mögöttem, a távolba. Túlnézett rajtam, mintha itt sem lennék. És ebben a pillanatban megértettem valamit: hogy nem azért nem jött senki a tanyára, mert elfelejtették, hanem azért, mert aki itt járt és látta, soha többé nem beszélt róla. Mert mindenki tudta, hogy a gyilkos itt maradt a házban, s azóta is a mi ruháinkat hordja.